

Καὶ ἀλήθεια· σὺν τόνον αὐτὸν ὅπου ὄλοι μὲς θλίπκην τὸ τραγὸν, ὅπου ὄλοι μὲς αἰσθανόμεθα τὸ βῆρος τῆς ψευτικῆς ποῦ μὲς περιβάλλει, ὅπου ὅμως κκεῖς μὲς δὲν ἔχει τὸ θῆρος νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθεια ξίστερα, διατὶ νὰ μὴ πιστεύωμεν ὅτι ὁ Νουμάς», παρτυαζόμενος μ' ἓνα εἰλικρινὲς περὶ Βλάχου ἔθρον, — τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ὅπου τόσοι λόγοι καὶ τόσοι θόρυβοι ἔτσι πιστὰ ἐχαρακτήριζαν τὸ περιβάλλον τῆς ρουτινας— καὶ ποθῶν νὰ δείξῃ ὡς τὸν κυριώτερον του σκοπὸν τὴν καταπολέμησιν τῆς στενοκεφαλίας καὶ τῆς ἀποκτηνοτικῆς σχολαστικότητος, διατὶ νὰ μὴ πιστεύωμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ κατορθώσῃ τὰχαν ἡ σημαίωσιν ἓνα σταθμόν ὀρθῆς σκέψεως καὶ ἓνα σταθμὸν θαρραλαίας ἐργασίας.

Εἶπαμεν ὅτι μ' ἓνα τέτοιο πρόγραμμα ἀρχίζει τὴν πορείαν του ὁ «Νουμάς».

Μὲ τὸ ἴδιο καὶ περὶ ἀμείληκτον εὐχόμεθα καὶ νὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ.

γ—α

ΜΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «*Mercur de France*» λήγει τὸ περὶ ἐπιδράσεως τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ, ὑποκινηθῆ, ζήτημα. Παρατίθεται τὰς γνώμας μερικῶν ἄλλων διακεκριτῶν ἀνδρῶν τὰς ὁποίας κατ' αἰτίαν τῆς διευθύνσεως τοῦ *Mercur* ἐξέφραξαν.

Ὁ Lombroso λέγει.

«Πισθάνον ἢ Ἀγγλία κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν νὰ ἔχῃ μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἰδιοφυῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν καὶ ἢ Ἀμερικὴ ὁμοίως ἴσως ἀρχίζει νὰ παραγκωνίζῃ τοὺς Ἀγγλους.

Ἀλλὰ εἰς κάθε περίστασιν εἶμαι πάντοτε μὲ τὸ μέρος ἐκείνων ποῦ δέχονται καὶ δὲν ἀποθῶν τὰς ξένας ἐπιδράσεις, καθότι δὲν ὑπάρχουν πολιτικὰ ὅρια γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιστήμην καὶ ὅταν μίᾳ χώρᾳ ἀρχίζει νὰ ἀνοψήσῃ ὅρια θεωροῦσα ἐαυτὴν ἀνωτέραν ὄλων, φθάνει εἰς σημείον νὰ γίνῃ κατωτέρα μὴ χρησιμοποιοῦσα πλέον τὰ προϊόντα τῶν ἄλλων—παράδειγμα ἢ Κίνα μὲ τὸ περιτοίχισμά της ἐν σχέσει μὲ τὴν Ἰαπωνίαν. Ὅταν περιφρονᾷ κανεὶς τὴν ἑθνικὴν ἐπίδρασιν ὅταν ἀρνεῖται νὰ χρησιμοποίησῃ τὰς ἐφευρέσεις τῶν ξένων, τελειώνει ποῦ ἐπιθεῖ τὰς ἰδικὰς του ἐφευρέσεις καὶ παραδίδεται εἰς τὴν ἀτρολίαν.

Εἶνε ἀκριβῶς τοῦτο ὅτι ἀπειλεῖ τώρα τὴν Γερμανίαν ἢ ἐποικὴ μίττα εἰς τὸ φεῦκαμα τοῦ τελευταίου της μεγαλείου ποῦ περιφρονᾷ ὅλα τὰ προϊόντα τῶν ἄλλων χωρῶν. Ἀυστηροτάτη εἶνε ἡ γνώμη τὴν ὁποίαν ἐκφέρει ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα γαλλικοῦ περιοδικοῦ ὡς συνέγειαν ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐγράφην εἰς τὸ *Mercur* ὁ διάσημος ρώσος Νοβιτσκόφ ὁ ὁποῖος λέγει μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς.

«Καμία μεγάλη σκέψις ἀνθρωπισμοῦ, καμία ζωογονοῦς πνευ ἐλπίδος, καμία γενναία ἐκδήλωσις δὲν ἐργαται τώρα ἐπὶ τὴν Γερμανίαν. Πισθάνον ἢ χώρα αὐτὴ νὰ ἔχῃ τὸν καλλίτερον στρατὸν τοῦ κόσμου Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ. Ἐνα ἔθνος εἶνε μάγα δι' ὅτι κἀμνη εἰς τὸ κράτος τῆς ζωῆς καὶ ὄχι εἰς τὸ κράτος τοῦ θανάτου».

Ὁ Maurice Koefferafn ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου de la Mounnaie εἰς τὰς Βρυξέλλας ἀρκεῖ ἰδίως περιστρεφόμενος εἰς τὸ παρὶ μουσικῆς ἐπιδράσεως τῆς Γερμανίας ζήτημα.

Ἡ ἐπίδρασις τῶν μεγάλων συμφωνικῶν ποιητῶν τῆς Γερμανίας ὑπῆρξεν ἀδιαφιλονει-

κρίτως παγκόσμιος. 'Ανενώστην ἔβην τὴν μουσικὴν αἰσθητικὴν. Τί εἶνε αὕτη σήμερον ; Τί θα εἶνε αὔριον : "Ὅτι γνωρίζω εἶνε ὅτι ἡ γαλλικὴ μουσικὴ σχολὴ εἶνε ἐξαιρετικῶς ζωηρὴ καὶ νεωτεριστικὴ καὶ ὅτι ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐλευθεριώμεται περισσότερο ἀπὸ τὰ γερμανικὰ στοιχεῖα δια να καταστῆ καθ' ἕλα πρωτότοπος. Ἡ ρωσικὴ σχολὴ κατηγορηματικώτατα ἀπαρνεῖται τὸ γερμανικὸν πνεῦμα. Οἱ Σκανδιναυοὶ ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν πηγὰς. Οἱ Ἴταλοι ἔρευνοῦν. Οἱ Ἴσπανοὶ κἀμουν τὸ ἴδιον. Τότε :

'Ὁ Χάνς δὲ Μπουλόβ εἶπε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ὅτι ἡ καλλιτέρα γερμανικὴ μουσικὴ ἐγένετο τότε εἰς τὸ Παρίσι. Σήμερον θὰ ἔλαγαν ἴσως ὅτι ἀσχηροτέρα μουσικὴ γίνεται εἰς τὸ Βερολίνον».

γ—λ.

X

— Εἰς τὸ τελευταῖο Studio δημοσιεύεται μελέτη τοῦ κ. Δ. Καλλιμάνου γιὰ τὸ ἔργον τοῦ διασήμευ Ἑλληνοσ ζωγράφου Ν. Γύζη. Τόσον ἡ ιστορικὴ εὐ ποῦσε ἐπισκοπήσει τοῦ ἔργου τοῦ περιφήμου ζωγράφου ὅσον καὶ ἡ δημοσιεύσις εἰκότων, ἔγι ἀπὸ αἰώνια πού γαρματηρίζουν τὸ πνεῦμα του καὶ τὴ τεχντροπία του, μᾶς δίδουν ἐλαχίστην ἴδαν γιὰ τὸ ἐπίρογο ἄλαντο τοῦ Ἑλληνοσ καλλιτέχνου.

— Στὸ Βερολίνο βγήκε νῦν ἀκλλιτεχνικὸ περιοδικὸ «Τέχνη καὶ Τεχντροπία» εἰς τὸ ἴκοιο. ἀδελφώνονται ἔλα τὰ νεωτεριστικώτερα πνεῦματα τῆς Γερμανίας ὁ W. Hode ὁ G. Haubertmann κ. λ. π.

Σ'ἕνα ἰδικαίτερον τόμο τοῦ Saudio ἐξέταζονται οἱ ὄσο μεγαλειότεροι Γάλλοι τοπιογράφοι τοῦ 19ου αἰώνου Corot καὶ Millet

— Ἡ «Knust fur Alle» τῆς 1ης τοῦ Ὀκτωβρίου δημοσιεύει ἀκκλόγων μελέτην τοῦ κ. Erang Wolter ἐξ ἀφορμῆς τοῦ προλόγου πού ἔγραψαν ὁ Lenbach καὶ εἰσαγωγὴν ἐπὶ ζωγραφία τοῦ Ἑλληνοσ ζωγράφου Ν. Γύζη.

**

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΡΑΜΙΝ

Διὰ τὸν συμπλοθὴ τραγουδιτῆν τῶν δημοτικῶν μας μελωδιῶν Κ' Ἀραμιν ἡ «Κριτικὴ» ἐπιφυλάσσει νὰ γράψῃ προσεγώς, μετὰ τὸ τέλος δευραδὴ τῆς σειράς τῶν συλλογῶν καὶ ἐκλέξεων τὰς ὁποιας οὗτος θὰ κάμῃ, ὡς διὰ τῶν ἐρημερῶν ἐνεργείων.

~~*

ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΡΑ ΤΟΥ κ. Ι. ΒΟΣΠΟΡΙΤΟΥ

'Ἐξεδόθη συλλογὴ ποιημάτων τοῦ κ. Ι. Βοσπορίτου, ὁπὸ τὸν τίτλον Τὰ Σημαντρα. Περὶ τῆς συλλογῆς αὐτῆς θὰ γράψῃ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον ὁ κ. Μ. Μαλακαστα.

X

Δι' ἑλλειψιν χώρου, ἡ συνέχεια τοῦ περὶ Ζολᾶ ἔρθρου τοῦ πρώτου κριτικοῦ Σημαντροκφοκη θέλει δημοσιευθῆ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

~~*